

Arrest

nr. 348 598 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER, *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Angola en geboren te zijn op (...) juni 2000.

1.2. Verzoekster dient op 22 september 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 12 december 2025 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 februari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, Bakongo en Christelijk te zijn. U bent geboren op 16 juni 2000 in (...), Angola. U woonde daar tot 2012 en toen verhuisde u naar een provincie in het zuiden. In 2015 ging u terug in (...) wonen. U rondde uw middelbare scholing af, u volgde een opleiding tot kapster en u heeft als huishoudster gewerkt voor mevrouw A.. U bent alleenstaand en hebt geen kinderen. U heeft nog contact met uw broer, woonachtig in Angola, via Facebook. Uw moeder kwam in 2018-2019 naar België ten gevolge van gezondheidsproblemen, zij woont hier met uw stiefvader. Uw biologische vader woont nog in (...).

Van 2022 tot februari/maart 2023, gedurende een jaar en enkele maanden, werkte u als huishoudster voor mevrouw A.. Op een bepaald moment verdwenen er papieren uit haar huis en u werd beschuldigd dat u deze had genomen, aangezien u als huishoudster toegang had tot heel het huis. U werd ontslagen van uw werk bij mevrouw A.. U gaf aan dat u in de periode na uw ontslag geobserveerd, verbaal bedreigd en vervolgd werd door vier militanten/delinquenten, in opdracht van mevrouw A.. U deed aangifte bij de politie over deze bedreigingen maar hier gebeurde niets mee.

In juni 2023 werd u aangehouden door de vier militanten/delinquenten, toen u op weg was naar de wijk (...). U werd gemarteld en verbrand. U liep hierbij littekens op en een snede aan uw pols en voet. U onderging ook lichamelijk/seksueel misbruik. U kon daar enkel weggeraken door mee te werken of toe te geven dat u de papieren had genomen. U werd na ongeveer één week door een van de 4 militanten/delinquenten, T., geholpen om te ontsnappen. U keerde niet terug naar huis en verschuilde zich gedurende twee maanden. U vroeg in deze periode duplicaten van uw identiteitskaart en paspoort aan. Het ging niet goed met uw gezondheid en u had een spontane abortus geleden. Nadat u nieuwe identiteitsdocumenten gekregen had, besloot u om het land te verlaten. Op 2 mei 2024 vertrok u uit Angola en reisde u op legale wijze – met uw paspoort en met een visum - met het vliegtuig naar Portugal. Op 4 mei 2024 kwam u aan in België. U diende op 22 september 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Angola dat u bedreigd en vermoord zou worden door criminelen/delinquenten in opdracht van mevrouw A..

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Angolese identiteitskaarten en uw Angolees paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Angola vreest u om bedreigd en gedood te worden door criminelen/delinquenten in opdracht van mevrouw A. (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daterend van 12/12/25 p. 14-15, hierna genoemd CGVS p. 14-15)

U kon niet geloofwaardig maken dat u mevrouw A. en deze criminelen/delinquenten dient te vrezen bij terugkeer naar Angola omwille van onderstaande redenen:

U diende laattijdig uw verzoek tot internationale bescherming in.

- U verklaarde dat u op 4 mei 2024 in België was aangekomen, terwijl u pas een verzoek tot internationale bescherming indiende op 22 september 2025, aldus maar liefst meer dan één jaar en vier maanden later (bijlage 26 d.d. 22 september 2025 + verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 oktober 2025 p. 12). Gevraagd naar de reden dat u gewacht heeft om in België een verzoek in te dienen, verklaarde u dat u veel trauma's had opgelopen, bang was en u het gevoel had dat u "bewaakt" en geobserveerd werd door iemand (CGVS p. 18-19). In deze periode ging u echter ook niet naar een dokter of psycholoog om u te laten helpen. U gaf aan dat u hier niet de middelen voor had (CGVS p. 19). Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst en die hulp nodig heeft, al het mogelijke zou doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar ze aankomt en zich*

wenst te vestigen. Er kon dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk de gelegenheid had gegrepen om met uw ingeroepen vrees voor vervolging internationale bescherming te bekomen. Dat u naliel dit te doen, tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag reeds fundamenteel aan.

Uw verklaringen over de voorgehouden problemen zijn vaag en inconsistent.

- Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u beschuldigd werd van politieke spionage. Uw broer was lid van UNITA en u werd beschuldigd dat u spioneerde voor uw broer omdat hij actief was bij een andere partij (vragenlijst CGVS bij de DVZ daterend van 30 oktober 2025 p. 2). Bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal vermeldde u dit aanvankelijk niet in uw relaas. U gaf enkel in het begin aan dat uw broer C.M. betrokken was in de politiek, een militant van het regime was, jongeren mobiliseerde voor acties “en dat soort dingen” (CGVS p. 5-6). Wanneer u werd gevraagd waarom u de politieke spionage - vermeld bij de DVZ niet meer aanhaalde, vulde u aan dat u beschuldigd werd van het ontvreemden van papieren en spioneren voor “uw naasten”. U werd beschuldigd van het doorgeven van informatie aan uw naasten omdat zij gelinkt waren aan “de administratieve relaties” (CGVS p.19). “Uw naasten en/of de administratieve relaties” zou werkelijk op iedereen kunnen slaan en stemt niet overeen met uw eerdere verklaring dat dit om uw broer en UNITA ging. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u bij de DVZ had verteld beschuldigd te zijn van spionage voor UNITA, bevestigde u dit, u was een spion geweest voor mensen die daarvoor werkten en u had zogezegd die papieren dan zelf weggenomen (CGVS p. 19).

- Bij de DVZ gaf u eerder aan dat uw werkgever mevrouw A. burgemeester was van de gemeente (vragenlijst CGVS bij de DVZ daterend van 30 oktober 2025 p. 2), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde dat ze voor een partij werkte, administratief werk deed en in het parlement zat (CGVS p. 13). U kon geen verdere informatie over haar partij verstrekken, u had immers geen toegang gehad tot die informatie aangezien u daar maar als huishoudster werkte, u zou ook niet weten of ze dat nu nog altijd zou doen (CGVS p. 13). Toen u gevraagd werd naar wat haar functie nu eigenlijk was, gaf u aan dat administrator en parlamentslid hetzelfde zou zijn om een autoriteit te benoemen, om dan te stellen dat ze administrator was (CGVS p.20). U gaf geen duidelijkheid over welke functie mevrouw A. werkelijk had.

- U gaf aan dat u beschuldigd werd van diefstal van papieren (CGVS p. 9-12). U kende de inhoud van de papieren niet maar er werd u verteld dat het om heel belangrijke documenten ging. U heeft verder geen idee van wat er in die documenten stond en waarom ze u ervan beschuldigden dat u deze wou stelen (CGVS p.15). U komt niet verder dan dat u toegang had tot alle delen van het huis, gezien u daar werkte en u er poetste (CGVS p. 9 en 15).

U vertoont een beperkte kennis over de beweerdelijke gevreesde mevrouw A. en de (vier) militanten/delinquenten.

- U gaf aan dat u een jaar en enkele maanden werkte voor mevrouw A. (CGVS p. 9). U vertelde dat mevrouw A. heel beroemd is in de regio en veel invloed en macht heeft (CGVS p. 13), maar u kan verder weinig over haar vertellen. U wist dat ze werkte voor een partij als parlamentslid of administrator/administratief werker maar u wist niet welke functie ze juist had en over welke partij dit ging (CGVS p. 13 en p. 20). Van een beroemd persoon uit uw regio, bovendien uw eigen werkgever, zou kunnen verwacht worden dat u wist welke functie ze had. Bovendien koppelt u uw vrees integraal aan deze mevrouw, waardoor men logischerwijze zou kunnen verwachten dat u op z'n minst haar “belangrijke functie” exact zou weten te benoemen en u haar zogenaamde invloedrijke positie zou kunnen kaderen.

- U legt bovendien geen bewijzen neer van het bestaan van mevrouw A. (noch van uw tewerkstelling aldaar), hoewel u tijdens het onderhoud wel aangaf dat u wel degelijk dergelijke bewijzen had, u dit ging trachten te bekomen via uw broer en later via uw advocaat ging doorsturen (CGVS p. 13-14, 20). U was niet zeker of u uw broer ging kunnen contacteren om verdere bewijzen te verkrijgen doch u ging al het mogelijke doen om hem te kunnen bereiken (CGVS p. 20). Op heden werden er geen bewijzen aan uw dossier toegevoegd.

- U werd beweerdelijk van februari/maart 2023 tot juni 2023 vervolgd, bedreigd en geobserveerd door viermilitanten/delinquenten, zij waren ook diegenen die bij u thuis deze papieren kwamen zoeken, u werd ook door hen in juni 2023 gearresteerd, maar u kon geen verdere informatie over hen geven (CGVS p. 14-15). U kon enkel een persoon, Tia./Tib., benoemen (CGVS p.14). U werd maandenlang achtervolgd door deze jongens (CGVS p. 9) en u zei dat ze “uw routine” kenden om naar (...) te gaan, waardoor ze u uiteindelijk konden aanhouden toen u onderweg was naar daar (CGVS p. 15-16). Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u over deze jongens niet meer informatie zou kunnen verschaffen, noch u zich hier later niet over zou hebben geïnformeerd.

Uw reactie op de beweerdelijke feiten is niet geloofwaardig.

- *Tijdens de periode waarin u beweerdelijk bedreigd werd, bleef u in uw eigen woning wonen ondanks dat u aangaf dat de personen die u beweerdelijk bedreigden u wisten wonen en bij u thuis op zoek kwamen naar de papieren (CGVS p. 15, 18). Toen u was gestopt met werken, bleef u meestal/vaak thuis, aldus in datzelfde huis, dit terwijl u beweerdelijk gedurende een hele periode werd bedreigd en u thuis werd bewaakt (CGVS p. 15, 16 en 18). U verliet echter ook nog uw woning om naar andere plaatsen te gaan, zoals naar de wijk (...). U geeft aan dat u achtervolgd en gecontroleerd werd toen u af en toe naar buiten ging en ze "uw routine" doorhadden, ze wisten wat u deed, ze uw verplaatsingen kenden tot ze u uiteindelijk in de brede en kalme regio van (...) hadden opgepakt (CGVS p. 15, 16 en 18). Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u in dit kader niet meer voorzorgsmaatregelen had genomen. U gaf aan dat (...) een wijk, regio is maar gaf geen verdere verklaring wat u daar deed of waarom u naar deze regio ging (CGVS p. 15-16). U zei enkel dat het gewoon een plek was waar u naartoe was gegaan, ze u daar hebben opgepakt omdat dit een kalme plek zou zijn (CGVS p. 15-16).*

- *U besloot, na uw beweerdelijke aanhouding, dat u het land moest verlaten maar verbleef eerst nog gedurende 2 maanden in uw regio – "naast waar u woonde maar in een ander huis in een straat vanachter waar een bank was", met uw broer, om reisdocumenten - uw Angolese identiteitskaart, uw Angolees paspoort en een visum naar Portugal -, aan te vragen, om vervolgens op legale wijze uw land te verlaten (CGVS p. 12, 18). U zei bovendien dat u in juni 2023 beweerdelijk werd aangehouden (CGVS p. 14), u was één week aangehouden en u was daarna twee maanden bij uw broer (CGVS p. 9), doch u verliet pas op 02 mei 2024 – aldus maar liefst elf maanden na uw voorgehouden aanhouding - uw land om naar Europa te reizen (bijlage 26 d.d. 22 september 2025 + verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 oktober 2025 p. 12 + Angolees paspoort op uw naam met Schengenvisum voor Portugal d.d. 11 april 2024 en geldig van 15 april 2024 tot 29 mei 2024). U geeft aldus geen zicht op de periode na uw beweerdelijke arrestatie.*

Bovenstaande verklaringen leiden tot de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en de omstandigheden van uw voorgehouden problemen in uw land van herkomst. U geeft ook geen zicht op deze problemen zelf.

Voor wat betreft uw bewering dat u werd verkracht door criminelen/delinquenten toen u werd aangehouden, kan er het volgende worden gesteld:

Wat betreft het door u aangehaalde seksueel geweld, dient opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het gevaar dat u liep omwille van het vervreemden van papieren bij uw werkgever mevrouw A., kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. U plaatste immers dit beweerdelijke seksueel geweld volledig binnen de context van uw aanhouding door militanten/ delinquenten die werkten in opdracht van mevrouw A. en stelde door deze jongens lichamelijk/seksueel te zijn misbruikt (CGVS p. 10).

Uw documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

U legt uw Angolese identiteitskaarten en een Angolees paspoort voor, dewelke enkel uw verklaringen omtrent uw identiteit ondersteunen, wat niet onmiddellijk ter discussie staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3

van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, (hierna: EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoekster brengt ten aanzien van haar vluchtelingenstatuut het volgende naar voor:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoekende partij ernstige bedreigingen ondergaan in haar land van herkomst.

De verzoekster vreest vervolging indien zij naar Angola zou moeten terugkeren, met name dat zij zou worden gedood door criminelen die handelen in opdracht van mevrouw A. (NPO, blz. 21), evenals dat zij opnieuw zou worden aangehouden en fysiek en seksueel geweld zou ondergaan door de delinquenten die door haar zijn gestuurd (NPO, blz. 21).

De verzoekster heeft immers bijna een jaar, van 2022 tot 2023, voor mevrouw A. gewerkt. Zij was daar werkzaam als huishoudster en had toegang tot het gehele huis. Op een gegeven moment verdwenen enkele belangrijke documenten. Zij had daar nooit kennis van gehad en had er nooit toegang toe gehad. Desondanks werd zij beschuldigd deze documenten te hebben gestolen (NPO, blz. 9).

De verzoekster heeft daarop haar werkzaamheden daar gestaakt. Terug thuis bleven de beschuldigingen voortduren. Zij ontving herhaalde bedreigingen, waaronder doodsb bedreigingen, omdat zij zogenaamd in het bezit was van deze documenten (NPO, blz. 9).

Naar aanleiding van deze beschuldigingen werd de verzoekster gevangengezet. Tijdens haar detentie werd zij gemarteld en op meerdere plaatsen verbrand, waardoor zichtbare littekens op haar lichaam zijn achtergebleven. Zij werd tevens bedreigd en gedwongen beschuldigingen te accepteren die zij nooit had gepleegd of gezien. Gedurende deze periode heeft zij bovendien fysiek misbruik moeten ondergaan, in het bijzonder op de voorlaatste dag van haar detentie, nadat zij seksueel was aangevallen (NPO, blz. 9, blz. 10).

Zij vreest dus hoofdzakelijk niet-statelijke vervolgingsagenten, in de zin van artikel 48/5, §1, c) van de wet van 15 december 1980.

Echter, gelet op de aard van de gevreesde vervolgingsfeiten, beschikt de verzoekster niet over de mogelijkheid zich te beroepen op nationale bescherming (hierop zal verder worden ingegaan infra)

Deze vrezen vallen volledig onder het toepassingsgebied van artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 en moet dus worden opgevat als daden van vervolging in de vorm van: “a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld; b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd; c) onevenredige of discriminerende vervolging of

Vervolgens, in de zin van paragraaf 3 van artikel 48/3 moet er “een verband zijn tussen de daden van vervolging en de vervolgingsgronden”.

In het onderhavige geval zijn de vervolgingen die de verzoekster heeft ondergaan en haar vrees voor nieuwe vervolgingen het gevolg van haar behoren tot een specifieke en kwetsbare sociale groep (artikel 48/3, §4, d) van de wet van 15 december 1980), namelijk de groep van Angolese vrouwen die slachtoffer zijn geworden van seksuele geweldplegingen, welke een bijzonder kwetsbare sociale groep vormen.

Wat betreft de aansluiting bij het vervolgingsmotief van een bepaalde en kwetsbare sociale groep, herinneren wij eraan dat artikel 48/3, §4, d) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat: «een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd; [1 - de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. Seksuele gerichtheid omvat geen handelingen die volgens het Belgische recht als strafbaar worden beschouwd. Er wordt terdege rekening gehouden met genderaspecten, waaronder genderidentiteit, wanneer moet worden vastgesteld of iemand tot een bepaalde sociale groep behoort of wanneer een kenmerk van een dergelijke groep wordt geïdentificeerd;]1».

Het is echter reeds door Uw Raad op regelmatige wijze, en met name in arrest nr. 56.736 van 24 februari 2011, geoordeeld dat personen van hetzelfde geslacht kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d). Deze positie werd bevestigd in arrest nr. 214.378 van 20 december 2018, waarin werd gesteld dat Kameroense vrouwen een bijzonder kwetsbare sociale groep vormen, binnen een gendercontext.

Bovendien wordt dit ook benadrukt door het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat bevestigt dat: « S'agissant de la première condition d'identification d'un « certain groupe social », prévue à l'article 10, paragraphe 1, sous d), premier alinéa, de la directive 2011/95 et rappelée au point 40 du présent arrêt, à savoir partager au moins l'un des trois traits d'identification visés à cette disposition, il convient de relever que le fait d'être de sexe féminin constitue une caractéristique innée et suffit, partant, à satisfaire cette condition.¹

En ce qui concerne la seconde condition d'identification d'un « certain groupe social », relative à l'« identité propre » du groupe dans le pays d'origine, force est de constater que les femmes peuvent être perçues d'une manière différente par la société environnante et se voir reconnaître une identité propre dans cette société, en raison notamment de normes sociales, morales ou juridiques ayant cours dans leur pays d'origine.² »

(Vrije vertaling : Wat de eerste voorwaarde voor de identificatie van een „bepaalde sociale groep” betreft, zoals bedoeld in artikel 10, lid 1, onder d), eerste alinea, van richtlijn 2011/95 en in herinnering gebracht in punt 40 van het onderhavige arrest, namelijk het delen van ten minste één van de drie in die bepaling bedoelde identificerende kenmerken, dient te worden vastgesteld dat het vrouwelijk geslacht een aangeboren kenmerk vormt en derhalve volstaat om aan deze voorwaarde te voldoen.

Wat de tweede voorwaarde voor de identificatie van een „bepaalde sociale groep” betreft, die betrekking heeft op de „eigen identiteit” van de groep in het land van herkomst, moet worden vastgesteld dat vrouwen door de omringende samenleving op een andere wijze kunnen worden waargenomen en dat hun binnen die samenleving een eigen identiteit kan worden toegekend, met name wegens de in hun land van herkomst geldende sociale, morele of juridische normen.)

De verzoekster is aldus gedurende meerdere dagen het slachtoffer geweest van seksueel geweld tijdens haar detentie (NPO, blz. 9, blz. 10). Bij een terugkeer naar Angola vreest zij opnieuw gearresteerd te worden op bevel van mevrouw A. en opnieuw te worden onderworpen aan foltering en seksueel geweld (NPO, blz. 21), zonder dat zij kan rekenen op bescherming door de nationale autoriteiten.

Gedurende de periode dat zij thuis verbleef, heeft de verzoekster bepaalde voorzorgsmaatregelen genomen, met name door zich tot de politie te wenden om een klacht in te dienen. Deze procedure heeft echter geen resultaat opgeleverd en bovendien beschikte zij niet over de middelen om andere stappen te ondernemen. Het verkrijgen van bescherming zou betaling of omkoping hebben vereist, hetgeen zij niet kon doen. Zij had noch de middelen, noch de mogelijkheid om op een andere wijze te handelen (NPO, blz. 17).

Ten eerste, met betrekking tot het bestaan van op geslacht gebaseerde geweldplegingen in Angola en het onvermogen van de Angolese autoriteiten om effectieve bescherming tegen dergelijk geweld te bieden :

« Legal frameworks concerning violence against women

Angola does not have a dedicated law addressing all forms of violence against women. Different forms of violence against women (such as domestic violence or sexual violence) are covered in separate or general pieces of legislation. The Penal Code allows for potential reduced penalties in cases of so-called “honour crimes”. Article 71, Section 2 of the Penal Code⁶ establishes that if a perpetrator's conduct was determined by an honourable motive, strong temptation, or unjust provocation, it may be considered a mitigating circumstance, which reduces the unlawfulness of the act, the guilt of the perpetrator or the need for punishment. Moreover, although Article 182 of the Penal Code criminalises rape, the definition of rape is not grounded on the notion of consent. (blz.6-7) »

Er bestaan dan ook niet eens concrete wetten die de bescherming van vrouwen tegen op geslacht gebaseerd geweld in Angola regelen.

Bovendien zij eraan herinnerd dat het Angolese rechtssysteem op tal van punten gebrekkig is:

Volgens een artikel van Ver Angola van 3 maart 2026 verklaart de voorzitter van de Angolese Orde van Advocaten dat:

Either we talk together in solving the structural problems that affect our justice system, or we will all fail”, he warned, recalling that the courts are “the hope of the citizen”, but when that hope is frustrated, “a feeling of abandonment” sets in. Among the structural problems pointed out, he highlighted « one, extremely serious, that must be faced head-on : the corruption that has taken root in the judiciary and which is absolutely detrimental to the interests of the country” “It destroys any possibility of having the country we want and deserve. When justice is corrupt, there is no hope, “he stated, pointing to examples such as the ordering of sentences, the buying of decisions, the dismissal of cases, among other unjust practices”

Volgens Afrobarometer, in het artikel « Angolans highlight police corruption and use of excessive force » van 17 mei 2023 :

« Findings in Angola show that a majority of citizens experience insecurity and fear in their neighbourhoods and say the government needs to do a better job of reducing crime. Among Angolans who interacted with the police during the previous year, many report having to pay a bribe to get help or to avoid problems. Few express trust in the police, who are more widely seen as corrupt than other key state institutions. A majority of Angolans believe that the police stop drivers without good reason and use excessive force in managing public demonstrations and dealing with criminal suspects, and many say the police engage in criminal activities. »

Bovendien dient, ingeval de verzoekster opnieuw willekeurig zou worden gedetineerd als gevolg van de handelingen van mevrouw A., rekening te worden gehouden met de detentieomstandigheden in Angola. De arrestaties en detenties daar worden immers op willekeurige wijze uitgevoerd, en noch de overheid, noch de ordediensten houden zich aan de bij wet voorziene gerechtelijke procedures:

“Prolonged Detention without Charges The law prohibited arbitrary arrest and detention and provided for the right of persons to challenge the lawfulness of their arrest or detention in court. The government did not always observe these requirements.

The law required a magistrate or judge to issue a warrant before an arrest could be made, although a person caught committing an offense could be arrested immediately without a warrant. Authorities, however, did not always procure warrants before making an arrest.

By law, prosecutors were required to inform detainees of the legal basis for their detention within 48 hours. NGO sources reported authorities often did not respect the law. If prosecutors were unable to determine whether there was a legal basis for the detention within 48 hours, prosecutors had the authority to release the person from detention. Depending on the seriousness of the case, prosecutors were permitted to require the detained person to submit to one or more pretrial procedures prescribed by law, such as posting bail, periodic appearance before authorities, or house arrest. A functioning but ineffective bail system, widely used for minor crimes, existed. Prisoners and their families reported prison officials demanded bribes to release prisoners.

If prosecutors determined a legal basis existed for the detention, a detained person could be held in pretrial detention for up to four months without charge and up to 12 months before a judge was required to rule on the matter. Cases of special complexity regarding crimes punishable by eight or more years in prison allowed for pretrial detention without charge for up to six months, and up to 14 months before a judge was required to rule on the case. By law, the period of pretrial detention counted as time served in fulfillment of a sentence of imprisonment.

The law stated all detainees had the right to a lawyer, either chosen by them or appointed by the government on a pro bono basis. There was an insufficient number of lawyers to handle the volume of criminal cases, and the lack of lawyers in certain provinces, particularly outside the capital, at times impeded the right to a lawyer. When a lawyer was unavailable, a judge could appoint a clerk of the court to represent the defendant, but clerks of the court often lacked the necessary training to provide an adequate defense.

The law allowed family members prompt access to detainees, but prison officials occasionally ignored this right or made it conditional upon payment of a bribe. The law allowed detainees to be held for up to 48 hours before being presented to a public prosecutor, during which time they could communicate with their lawyer or a family member. There were instances in which lawyers were not allowed to communicate with detainees during the 48-hour period.

According to several NGO and civil society sources, police arbitrarily arrested individuals without due process and routinely detained persons who participated, or were about to participate, in antigovernment protests,

although the constitution protected the right to protest. Protesters were at times charged with crimes such as public order offenses or insulting state entities, but most often, detained protesters were released after a few hours without charge. The visible presence of security forces was often enough to deter significantly what the government deemed unlawful demonstrations. In January, police detained human rights lawyer Zola Bambi ahead of his court appearance to represent a political activist who was arrested at a peaceful protest the night before. Authorities held Bambi for 10 hours before releasing him without charge.

Excessively long pretrial detention continued to be a serious problem. An inadequate number of judges and poor communication among authorities contributed to the problem. As of July, the government held approximately 3,500 prisoners in pretrial detention longer than permitted under law, which ranged from four to 14 months depending on the severity and complexity of the alleged crime. In some cases, authorities held inmates in prison for up to five years in pretrial detention. The length of pretrial detention at times equaled or exceeded the maximum sentence for the alleged crime. The government often did not release detainees confined beyond the legal time limit. Civil society organizations reported many prisoners who could have benefited from sentencing reductions under a 2022 amnesty law remained in prison because they lacked financial means to hire legal counsel to request early release.”

Met betrekking tot de detentieomstandigheden in penitentiaire inrichtingen:

« Arbitrary Arrest: According to several NGO and civil society sources, police arbitrarily arrested individuals without due process and routinely detained persons who participated, or were about to participate, in antigovernment protests, although the constitution protected the right to protest.

Prison and Detention Center Conditions : Prison and detention center conditions were harsh and life threatening due to overcrowding, a lack of medical care, corruption, and violence. Abusive Physical Conditions: Prisons had a total capacity for approximately 20,000 inmates but as of June 10, held 24,490 inmates, of which 11,937 were in pretrial detention. Local nongovernmental organizations (NGOs) stated prisons did not always provide adequate services, such as medical care, sanitation, potable water, or food, and it was customary for families to provide food to prisoners.⁸ »

Eindelijk, volgens het HRW rapport “Angola “ van 2025 :

Police brutality

Detainees accused police of carrying out extrajudicial killings, sexual violence, torture and other ill-treatment, and use of excessive force during arrests.

Poor prison conditions

Angolan prisons continued to experience overcrowding. The 43 prison units across the country have capacity for 22,554 inmates. The current prison population stands at 24,068 prisoners, half of them in preventive or pre-trial detention. The national director for human rights, Yannick Bernardo has blamed excessive cases of preventive detention as the main cause of the overcrowding.

Authorities struggled to implement alternatives to prison time, introduced with the new penal code of 2020, including community service and house arrests.

Prison authorities reportedly committed abuses against four jailed activists who were convicted and sentenced, together with three others, by a Luanda court in September 2023 for “insulting the president” following their arrest just three days before, ahead of a planned protest. Amnesty International accused Angolan authorities of the deliberate denial of medical care to the activists, including urgent surgery, which may amount to torture or other ill-treatment. »

Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen.

Het is dus, in casu, vastgesteld dat de verzoekende partij geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heeft meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer.

Verwerende partij heeft haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze uitgevoerd. In de tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Daarom is de verzoekende partij van mening dat zij ten minste het voordeel van de twijfel moet krijgen.

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen:

"sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains." ; Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. 22.144 en RvV 2 oktober 2008, nr. 16.891.

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen; Inderdaad,

"Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute." ; (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees.) ;

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming:

"Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains." RvV 2 oktober 2008, nr. 891.

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009.) Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag.

Voor alle hierboven redenen vraagt de verzoekster U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus."

2.1.2. Verzoekster brengt met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus het volgende naar voor:

"Met oog op de subsidiaire beschermingsstatus, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het Verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoekster – quod non – dan hoeft hen de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de

subsidaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan “om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade” en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn: “a) doodstraf of executie, of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. “

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna “EHRM”) beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat “Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren” (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHRM, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat “en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique”, §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique,09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, blz. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russe, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Deze ernstige aantasting wordt in haar geval gevormd door de onmenselijke en vernederende behandelingen waaraan zij bij terugkeer naar het land zou kunnen worden blootgesteld. Dientengevolge, in het geval dat de verzoekster geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus, verzoekt zij subsidiair om het genot van subsidiaire bescherming.”

2.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Met betrekking tot de erkenning van de procedurele noden van verzoekster brengt zij het volgende naar voor:

“Het CGVS stelt dat : “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. » (bestreden beslissing, blz. 2)

Deze redenering kan niet worden gevolgd.

Ten eerste, ter herinnering, bepaalt artikel 48/9, §4 van de Vreemdelingenwet dat:

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.

Nochtans vertoont de verzoekster duidelijk een kwetsbaar profiel in de zin van de wet, en dit op een voldoende aangetoonde wijze.

Ter herinnering, artikel 1, §1, 12° van de wet van 15 december 1980 omschrijft een kwetsbaar persoon als volgt:

12° kwetsbare persoon: zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan;

Artikel 20, §3 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt op zijn beurt:

« Lorsqu'ils appliquent le présent chapitre, les États membres tiennent compte de la situation spécifique des personnes vulnérables telles que les mineurs, les mineurs non accompagnés, les personnes handicapées, les personnes âgées, les femmes enceintes, les parents seuls accompagnés d'enfants mineurs, les victimes de la traite des êtres humains, les personnes ayant des troubles mentaux et les personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle. »

« Wanneer de lidstaten dit hoofdstuk toepassen, houden zij rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen, zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met psychische stoornissen en personen die foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, lichamelijk of seksueel geweld hebben ondergaan. » (vrije vertaling)

Het profiel van de verzoekster valt volledig binnen het toepassingsgebied van deze bepalingen, aangezien zij in Angola tijdens haar detentie werd blootgesteld aan lichamelijk en seksueel geweld.

Al deze kenmerken van haar profiel hadden het CGVS ertoe moeten brengen voorzichtigheid te betrachten en haar beoordelingsniveau dienovereenkomstig aan te passen. Dit is in casu echter niet gebeurd.

De kwetsbaarheid van de verzoekster kon dan ook niet worden genegeerd en had juist door de asielinstanties in aanmerking moeten worden genomen, met als gevolg dat dit dossier met de grootste zorgvuldigheid behandeld had moeten worden, dat het niveau van bewijsvereiste verlaagd had moeten worden en dat het voordeel van de twijfel ruimhartig toegepast had moeten worden.

2.2.2. Met betrekking tot de laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming stelt ze het volgende:

“Wat betreft de vermeende traagheid bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming, dient te worden herinnerd aan het volgende, zoals benadrukt door de UNHCR: « Les demandes soupçonnées d'avoir été introduites dans le but de faire obstacle à une mesure d'éloignement ne devraient être considérées comme manifestation infondées que si le demandeur a eu amplement l'occasion de solliciter l'asile auparavant et n'a pas fourni d'explication valable quant au retard ».

De vertraging bij het indienen van het verzoek kan derhalve niet worden geïnterpreteerd als een gebrek aan ernst noch als een poging tot verzwijging. Zij is te verklaren door de psychologische kwetsbaarheid van een persoon die reeds sinds haar aankomst in Europa werd geconfronteerd met moeilijke levensomstandigheden,

alsook door de menselijk begrijpelijke behoefte aan rust alvorens opnieuw een bijzonder zware en stressvolle procedure te moeten doorlopen.

Bovendien is het belangrijk te benadrukken dat het enkel verblijven in een veilig land niet noodzakelijk betekent dat men zich beschermd voelt of het vertrouwen heeft om een complexe procedure op te starten, vooral in een onbekende omgeving. De taalbarrière en het ontbreken van referentiepunten vormden eveneens obstakels.

De verzoekster wenst te benadrukken dat zij niet onmiddellijk bescherming heeft gevraagd omdat zij talrijke trauma's had opgelopen. Zij voelde zich nog steeds zeer angstig en had het gevoel constant geobserveerd te worden, alsof iemand haar voortdurend in de gaten hield. Zij voelde zich erg slecht, werkelijk slecht, en ervaart deze problemen nog steeds. Bovendien heeft zij geen psycholoog geraadpleegd, aangezien zij hiertoe de middelen niet had (NPO, blz. 19).

Dit is volledig logisch gezien de context en de opgelopen trauma's van de verzoekster. Het grief van het CGVS kan derhalve niet worden aangenomen.

2.2.3. Met betrekking tot de door de commissaris-generaal vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen stelt verzoeker het volgende:

“Het CGVS stelt dat : “ Uw verklaringen over de voorgehouden problemen zijn vaag en inconsistent.” (bestreden beslissing, blz. 2).

Wij kunnen ons niet aansluiten bij de stellingen van het CGVS.

Allereerst, wat betreft de bewering dat de verzoekster van politieke espionage werd beschuldigd (CGVS-vragenlijst, punt 4.5), is dit volledig in overeenstemming met de verklaringen die zij aan het CGVS heeft afgelegd. Zij heeft immers aangegeven dat zij werd beschuldigd van espionage en van het stelen van belangrijke documenten op haar werkplek, waarbij zij precisiseerde dat dit het eerste deel van haar relaas betrof dat aan de DVZ was meegedeeld (NPO, blz.19).

Deze weergave is coherent, aangezien de persoon die haar van deze diefstal beschuldigt mevrouw A. is, die administrator was in de gemeente waar de verzoekster verbleef (NPO, blz.20) en dus werkzaam is voor de Angolese overheid.

Ten tweede oefent mevrouw A. daadwerkelijk de functie uit van administrator binnen de gemeente. De verzoekster benadrukt dat het een zeer bekende persoon in de regio betreft, met aanzienlijke invloed en macht. Zij is aangesloten bij een politieke partij (NPO, blz.13), vermoedelijk het MPLA, en verricht administratieve werkzaamheden als lid van het parlement. De verzoekster verduidelijkt dat in de lokale context de termen “administrator” en “parlements lid” door elkaar worden gebruikt om een gezagspositie aan te duiden en bevestigt dat mevrouw A. daadwerkelijk de functie van administrator bekleedde (NPO, blz. 20).

Met betrekking tot de politieke partij waarbij mevrouw A. is aangesloten, beschikt de verzoekster over geen informatie hierover, aangezien zij geen toegang had tot dergelijke gegevens en uitsluitend als huishoudster werkte (NPO, blz.13). Dit vormt een volkomen plausibele reden om te verklaren waarom de verzoekster het werk van haar werkgever niet in detail kende, gelet op de hiërarchische ondergeschiktheid.

Ten derde, wat betreft de inhoud van de documenten waarvan de verzoekster wordt beschuldigd dat zij deze zou hebben gestolen, is het volkomen normaal dat zij de inhoud daarvan niet kent, aangezien zij deze documenten niet heeft meegenomen. Zij wordt uitsluitend beschuldigd omdat zij toegang had tot alle delen van de woning, wat volkomen plausibel is (NPO, blz.15). Het is eveneens normaal dat haar enkel is medegedeeld dat deze documenten belangrijk waren (NPO, blz.15), aangezien het vertrouwelijke documenten betrof waarvan de inhoud haar nooit zou zijn onthuld.

De verklaringen van de verzoekster zijn derhalve coherent en plausibel, zodat het grief van het CGVS moet worden verworpen.

2.2.4. Met betrekking tot haar kennis van mevrouw A. en de vier delinquenten brengt ze het volgende naar voor:

“ Het CGVS benadrukt dat: “U vertoont een beperkte kennis over de beweerdelijke geveesde mevrouw A. en de (vier) militanten/delinquenten.” (bestreden beslissing, blz. 2).

Zoals reeds uiteengezet in punt 4.2.3, is mevrouw A. administratrice binnen de gemeente en een zeer bekende en invloedrijke persoon in de regio. Zij werkt voor een politieke partij, waarschijnlijk het MPLA, en vervult administratieve functies als lid van het parlement. De verzoekster beschikt niet over informatie betreffende deze partij, aangezien zij enkel als huishoudster werkzaam was, hetgeen op een plausibele wijze verklaart dat zij het precieze werk van haar werkgever niet kende vanwege de hiërarchische verhouding (NPO, blz. 13).

Bovendien, wat het gebrek aan bewijs betreft met betrekking tot mevrouw A. en het werk van de verzoekster als huishoudster bij haar.

Het CGVS verwijt de verzoekster dat zij geen bewijsstukken bezit die haar verklaringen staven. Het moet echter worden meegerekend dat de verzoekster geen andere keuze had dan Angola haastig te verlaten.

Gezien de voorgestelde omstandigheden is dit volkomen coherent.

Bovendien dient in dit verband enerzijds de inhoud van paragraaf 196 van de Proceduregids te worden herinnerd, waarin wordt uiteengezet dat: « C'est un principe général de droit que la charge de la preuve incombe au requérant. Cependant, il arrive souvent qu'un requérant ne soit pas en mesure d'étayer ses déclarations par des preuves documentaires ou autres, et les cas où le requérant peut fournir des preuves à l'appui de toutes ses déclarations sont l'exception bien plus que la règle. Dans la plupart des cas, une personne qui fuit la persécution arrive dans le plus grand dénuement et très souvent elle n'a même pas de papiers personnels. Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au requérant, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le requérant et l'examinateur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examinateur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du requérant paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent ».

« Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bewijslast bij de verzoeker ligt. Het komt echter vaak voor dat een verzoeker niet in staat is zijn verklaringen te staven met documenten of ander bewijs, en gevallen waarin een verzoeker bewijs kan leveren ter ondersteuning van al zijn verklaringen vormen eerder de uitzondering dan de regel. In de meeste gevallen komt een persoon die vervolging ontvlucht in een toestand van groot gebrek aan middelen aan en heeft hij vaak zelfs geen persoonlijke documenten. Hoewel de bewijslast in principe bij de verzoeker ligt, zal de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te beoordelen gezamenlijk worden uitgevoerd door de verzoeker en de beoordelaar. In sommige gevallen behoort het zelfs tot de plicht van de beoordelaar om alle middelen aan te wenden die tot zijn beschikking staan om het nodige bewijs ter ondersteuning van het verzoek te verzamelen. Echter, zelfs dit onafhankelijk onderzoek kan niet altijd succesvol zijn, en er kunnen ook verklaringen bestaan waarvan het bewijs onmogelijk te leveren is. In dergelijke gevallen, indien het relaas van de verzoeker geloofwaardig lijkt, moet hij het voordeel van de twijfel worden gegeven, tenzij gegronde redenen dit verhinderen. » (vrije vertaling)

Het ontbreken van bewijs kan de verzoekster dan ook niet worden aangerekend, aangezien deze situatie inherent is aan de meeste asielzoekers. De verzoekster benadrukt immers dat het om een bijzonder intense en traumatische periode ging, waarin zij geen gelegenheid had om bewijs te verzamelen, aangezien zij zelf geconfronteerd werd met lichamelijke verwondingen en brandwonden (NPO, blz.16).

Ten slotte, met betrekking tot de delinquenten die de verzoekster aan haar woonplaats zijn komen ophalen en hebben vastgehouden, is het volledig begrijpelijk dat zij slechts één persoon kan identificeren, genaamd Thia./Tib. (NPO, blz.14). De verzoekster is immers het slachtoffer geworden van ernstige lichamelijke en seksuele mishandelingen door deze personen en blijft diep getraumatiseerd door deze gebeurtenissen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat zij meer details over deze personen zou kunnen verstrekken.

Het grief van het CGVS dient derhalve te worden verworpen.

2.2.5. Met betrekking van haar reactie op de naar voor gebrachte feiten stelt ze het volgende:

“Het CGVS beandrukt dat : “Uw reactie op de beweerdelijke feiten is niet geloofwaardig.” (bestreden beslissing, blz. 3)

Met betrekking tot het verwijt dat de verzoekster in haar woning is gebleven terwijl men haar zocht, dient te worden benadrukt dat zij waarschijnlijk geen andere concrete keuze had. Bovendien handelde zij voorzichtig

door haar verplaatsingen sterk te beperken en het grootste deel van de tijd binnenshuis te blijven. Zoals zij verklaarde, verliet zij haar woning slechts zeer zelden en juist deze incidentele verplaatsingen maakten het haar achtervolgers mogelijk haar routine te identificeren en haar aan te houden wanneer zij zich naar de wijk (...) begaf (NPO, blz. 18).

Deze omstandigheden tonen aan dat zij wel degelijk voorzorgsmaatregelen had genomen door haar uitgangen tot een minimum te beperken. Enkel het feit dat zij tijdelijk in het ouderlijk huis verbleef, kan dan ook niet leiden tot de conclusie dat er geen reële vrees bestond, noch tot twijfel aan de werkelijkheid van de bedreigingen en het gevaar waaraan zij werd blootgesteld.

Na haar detentie in maart 2023 (NPO, blz. 14) nam de verzoekster onmiddellijk het besluit het land te verlaten. Zij licht toe dat, aangezien haar documenten in de context van de gebeurtenissen verloren waren gegaan, zij stappen moest ondernemen om duplicaten te verkrijgen, wat enige tijd in beslag nam. Tevens was haar psychologische en fysieke toestand in die periode ernstig aangetast (NPO, blz. 12).

Zodra deze documenten waren verkregen, vestigde de verzoekster zich samen met haar broer in een andere woning, gelegen nabij haar eigen woning maar in een andere wijk (NPO, blz. 12). Zij verbleef dus niet langer op haar gebruikelijke adres, wat getuigt van haar wil om zich in veiligheid te brengen.

Deze elementen tonen aan dat de verzoekster zich effectief in een gevaarlijke situatie bevond en een voorzichtig en coherent gedrag vertoonde in het licht van haar vrees, door concrete maatregelen te nemen om haar veiligheid te waarborgen en haar vertrek te organiseren.

Het grief van het CGVS dient dan ook te worden afgewezen."

2.2.6. Met betrekking tot de motivering van de commissaris-generaal over de verkrachting die verzoekster stelt te hebben ondergaan, brengt ze het volgende naar voor:

"Het CGVS benadrukt dat: "Voor wat betreft uw bewering dat u werd verkracht door criminelen/delinquenten toen u werd aangehouden, kan er het volgende worden gesteld" (bestreden beslissing, blz.3)

De feiten en omstandigheden met betrekking tot de vrees van verzoekster zijn vastgesteld gelet op het feit dat zij beschuldigd werd van het stelen van documenten van haar werkgever, mevrouw A., en dat zij in deze context het slachtoffer is geworden van seksueel geweld. Verzoekster is immers verkracht tijdens haar detentie door militanten/delinquenten die handelden in opdracht van mevrouw A., en zij verklaart dat zij door deze personen zowel lichamelijk als seksueel is misbruikt (NPO, blz. 10). Zij draagt sporen van dit misbruik over haar hele lichaam.

Het is dan ook noodzakelijk om de ondervonden vervolgingen van verzoekster volledig in aanmerking te nemen, evenals het ernstige risico dat zij opnieuw dergelijke vormen van geweld zal ondervinden bij een terugkeer naar haar land.

Bijgevolg dient het door het CGVS aangevoerde grief te worden verworpen.

Ten slotte zijn de persoonlijke vrees van de verzoekster echter gebaseerd op een objectieve context die noch kan worden verzwegen, noch kan worden betwist (zie supra). Benadrukt moet worden dat vrees zowel vanuit een objectief als een subjectief perspectief moet worden geanalyseerd. Het UNHCR-handboek met procedures en criteria stelt in dit verband duidelijk dat:

« 38. L'élément de crainte – qui est un état d'esprit et une condition subjective est précisé par les mots «avec raison». Ces mots impliquent que ce n'est pas seulement l'état d'esprit de l'intéressé qui détermine sa qualité de réfugié mais que cet état d'esprit doit être fondé sur une situation objective. Les mots «craignant avec raison» recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et, pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable, les deux éléments doivent être pris en considération. (...)

40. La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur, étant donné que les réactions psychologiques des individus ne sont pas forcément identiques dans les mêmes circonstances. Une personne peut avoir des convictions politiques ou religieuses suffisamment fortes pour que le mépris de ces convictions lui soit intolérable; chez une autre, les convictions seront beaucoup moins fortes. Une personne peut partir sur un coup de tête, tandis qu'une autre préparera minutieusement son départ.

41. Étant donné l'importance que l'élément subjectif revêt dans la définition, il est indispensable, lorsque les circonstances de fait n'éclairent pas suffisamment la situation, d'établir la crédibilité des déclarations faites. Il faut alors tenir compte des antécédents personnels et familiaux du demandeur, de son appartenance à tel ou tel groupe racial, religieux, national, social ou politique, de sa propre interprétation de sa situation et de son expérience personnelle – en d'autres termes, de tout ce qui peut indiquer que le motif essentiel de sa demande est la crainte. La crainte doit être raisonnable. Une crainte exagérée peut néanmoins être fondée si, compte tenu de toutes les circonstances du cas considéré, cet état d'esprit peut être considéré comme justifié.

42. Il est nécessaire d'évaluer les déclarations du demandeur également en ce qui concerne l'élément objectif. Les autorités qui sont appelées à déterminer la qualité de réfugié ne sont pas tenues d'émettre un jugement sur les conditions existant dans le pays d'origine du demandeur. Cependant, les déclarations du demandeur ne peuvent pas être prises dans l'abstrait et elles doivent être considérées dans le contexte général d'une situation concrète. Si la connaissance des conditions existant dans le pays d'origine du demandeur n'est pas un but en soi, elle est importante parce qu'elle permet d'apprécier la crédibilité des déclarations de l'intéressé. En général, la crainte exprimée doit être considérée comme fondée si le demandeur peut établir, dans une mesure raisonnable, que la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine pour les raisons indiquées dans la définition ou qu'elle le serait, pour les mêmes raisons, s'il y retournerait.

43. Il n'est pas nécessaire que les arguments invoqués se fondent sur l'expérience personnelle du demandeur. Ainsi, le sort subi par des parents ou des amis ou par d'autres membres du même groupe racial ou social peut attester que la crainte du demandeur d'être lui-même tôt ou tard victime de persécutions est fondée. Les lois du pays d'origine, et particulièrement la façon dont ces lois sont appliquées, sont également pertinentes. Cependant, la situation de chaque personne doit être appréciée en elle-même. Dans le cas d'une personnalité très en vue, les risques de persécution peuvent être plus grands que dans le cas d'un inconnu. Tous ces éléments, à savoir le caractère d'une personne, ses antécédents, sa position, sa fortune ou son franc-parler, peuvent conduire à la conclusion que c'est «avec raison» qu'elle craint d'être persécutée.

52. La question de savoir si d'autres actions préjudiciables ou menaces de telles actions constituent des persécutions dépendra des circonstances de chaque cas, compte tenu de l'élément subjectif dont il a été fait mention dans les paragraphes précédents. Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé. C'est également à la lumière de ces opinions et de ces sentiments qu'il faut considérer toute mesure dont celui-ci a été effectivement l'objet ou dont il redoute d'être l'objet. En raison de la diversité des structures psychologiques individuelles et des circonstances de chaque cas, l'interprétation de la notion de persécution ne saurait être uniforme. »

De verzoekende partij betreurt dat het subjectieve element van vrees in de bestreden beslissing niet in aanmerking wordt genomen en beoordeeld. Het is duidelijk dat zijn persoonlijke achtergrond van groot belang is voor de beoordeling van deze vrees.

Gelet op deze verschillende omstandigheden zijn de vrees van de verzoekster volledig gerechtvaardigd en gegrond. De verzoekster vreest vervolging bij een terugkeer naar Angola, met name dat zij door criminelen die handelen in opdracht van mevrouw A. zou worden gedood (NPO, blz. 21), evenals dat zij opnieuw zou worden aangehouden en fysiek en seksueel geweld zou ondergaan door de delinquenten die door haar zijn gestuurd (NPO, blz. 21).

2.3. Verzoekster vraagt in hoofddorde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3. Voorafgaand.

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekster in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4. De beoordeling

4.1. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.*”

4.1.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*”

Verzoekster brengt naar voor dat ze over een kwetsbaar profiel beschikt, daar ze het slachtoffer is geweest van seksueel geweld en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid. Ze meent dat haar dossier met de grootste zorgvuldigheid diende te worden behandeld en dat het niveau van bewijsvereiste verlaagd had moeten worden. Hoewel als dusdanig niet wordt betwist dat verzoekster mogelijks het slachtoffer is geworden van seksueel geweld, maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar om deze reden tijdens het persoonlijk onderhoud procedurele steunmaatregelen diende te worden toegekend. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster in haar vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*”

DVZ niet naar voor bracht dat ze nood heeft aan bijzondere procedurele noden. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud brengt ze nergens naar voor dat ze nood heeft aan enige bijzondere procedurele maatregelen, noch brengt ze naar voor dat het persoonlijk onderhoud voor haar problematisch is verlopen. Haar advocaat brengt tijdens het persoonlijk onderhoud ook geen elementen naar voor waaruit kan blijken dat het persoonlijk onderhoud voor haar problematisch is verlopen. Ze brengt in het verzoekschrift ook niet naar voor welke concrete bijzondere maatregelen zouden moeten worden genomen. Ze voegt ook geen enkel medisch document toe waaruit kan blijken dat ze een medische of psychologische problematiek heeft of die enige bijzondere procedurele noden staft. Ze brengt ook geen elementen bij waaruit kan blijken dat ze niet in staat is om juiste, correcte en eenduidige verklaringen af te leggen, noch maakt ze aannemelijk dat de bewijsvereiste in haar hoofdte dient te worden verminderd. Er kan dus verwacht worden dat ze kan voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure om internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Verzoekster verklaart dat ze in Angola werd beschuldigd van het stelen van documenten uit het huis waar ze werkzaam was als huishoudster. Ze verklaart te zijn bedreigd en misbruikt te zijn geweest door vier delinquenten. Ze vreest bij een terugkeer naar Angola te worden bedreigd en vermoord door delinquenten in opdracht van mevrouw A. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing.

4.2.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde vervolgingsvrees van verzoekster. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

- (a) de vaststelling dat ze laattijdig haar verzoek om internationale bescherming indiende tast de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas aan;
- (b) haar verklaringen betreffende haar voorgehouden problemen zijn vaag en inconsistent, daar ze tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op de DVZ en tijdens persoonlijk onderhoud met betrekking tot de beschuldigingen van politieke spionage;
- (c) het doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid dat ze slechts een beperkte kennis heeft over mevrouw A. en de vier delinquenten die haar hebben aangevallen, waarbij (i) haar reactie op de feiten die ze heeft meegemaakt niet geloofwaardig is omdat ze bleef wonen in haar huis na haar bedreiging en ze pas 11 maanden na haar aanhouding haar land van herkomst heeft verlaten en (ii) haar neergelegde Angolese identiteitskaart en Angolese paspoort haar vluchtrelaas niet ondersteunen.

4.2.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

4.2.4. Verzoekster brengt in het verzoekschrift naar voor dat haar laattijdig verzoek om internationale bescherming niet kan worden gezien als een gebrek aan ernst of een poging tot verzwijging. Ze stelt dat ze niet onmiddellijk haar verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend omwille van haar psychologische kwetsbaarheid. Ze betoogt dat ze niet onmiddellijk haar verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend omdat ze angstig was en een gevoel had dat ze geobserveerd werd. Ze stelt niet naar een psycholoog te zijn gegaan voor deze problemen daar ze er geen geld voor had (NPO, p.19). Van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, nadat deze zich in het land bevindt waar hij bescherming wil bekomen. De vaststelling dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming in België slechts indiende één jaar en vier maanden na haar aankomst in België, doet afbreuk aan de ernst van haar vrees in haar land van herkomst. Het betoog van verzoekster in het verzoekschrift kan ook geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Haar verklaring dat ze psychologische problemen heeft, wordt vooreerst niet gestaafd met enig document. Er kan dan ook niet worden gecontroleerd of ze effectief te kampen heeft met deze mentale problemen. Ten tweede kan er van een verzoeker van internationale bescherming verwacht worden dat deze vertrouwen heeft in de autoriteiten van het land waar hij bescherming wil bekomen. Haar verklaring dat ze angstig was en het gevoel had geobserveerd te worden kan dan ook niet vergoelijken waarom ze niet eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In navolging van de commissaris-generaal kan dan ook worden besloten dat het afbreuk doet aan de ernst van haar vrees dat ze niet eerder een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, maar hiervoor één jaar en vier maanden heeft gewacht.

4.2.5. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing verder terecht vast dat haar verklaringen omtrent de vermeende beschuldigen incoherent zijn. Zo verklaart verzoekster op de DVZ dat ze werd beschuldigd van spionage, omdat haar broer actief is voor de partij UNITA (vragenlijst cgvs, vraag 3.3 en 3.5.). Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt ze dit eerst niet naar voor (NPO, p.5-6). Slechts na een specifieke vraag van de *protection officer* hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, bevestigt verzoekster haar oorspronkelijke verklaringen op de DVZ. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat deze spontaan juiste, coherente en duidelijke verklaringen in de procedure tot het verzoeken om internationale bescherming aflegt. Uit de vaststelling van de commissaris-generaal blijkt duidelijk dat verzoekster hiertoe in gebreke blijft. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze wel degelijk coherente verklaringen aflegt, aangezien ze heeft verklaard dat ze beschuldigd werd van spionage. Dit betoog kan echter niet overtuigen. Verzoekster wijst hier in dit verband naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, nadat de *protection officer* haar reeds gewezen had op haar tegenstrijdige verklaringen. De verklaringen waarnaar ze verwijst tonen dus niet aan dat ze van in het begin hetzelfde coherente vluchtrelaas naar buiten bracht. Dit toont enkel aan dat ze een versie van haar vluchtrelaas bevestigt om het in overeenstemming te brengen met haar andere verklaringen, nadat de *protection officer* haar erop gewezen had. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd wanneer hij stelt dat verzoekster er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over haar beschuldigingen van diefstal en spionage. Verzoekster gaat verder in op de vaststellingen van de commissaris-generaal waar hij stelt dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de functie van haar werkgever en over de inhoud van de documenten. Deze motivering wordt echter als een overbodig motief beschouwd en speelt dus niet mee in de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en bijhorend huidig beroep.

4.2.6. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoekster slechts weinig informatie heeft over haar werkgever mevrouw A. Zo stelt de commissaris-generaal vast dat, hoewel verzoekster één jaar en enkele maanden voor deze mevrouw heeft gewerkt, ze slechts kan verklaren dat deze persoon beroemd is in de regio en veel invloed en macht heeft. Ze verklaart dat ze werkte als parlements lid of administratief werkster, maar kon niet verduidelijken welke functie ze had. In haar verzoekschrift brengt verzoekster naar voor dat ze niet weet bij welke politieke partij mevrouw A. is aangesloten daar ze geen toegang had tot deze informatie. Ze brengt in het verzoekschrift naar voor dat deze persoon waarschijnlijk werkzaam is voor het MPLA en administratieve functies vervult in het parlement. Ze verklaart geen informatie te hebben over deze partij aangezien ze enkel als huishoudster werkte. Het precieze werk van haar werkgever kende ze niet wegens de hiërarchische verhouding. Verzoekster kan met dit betoog echter geenszins haar gebrekkige kennis over haar voormalig werkgever verklaren. De commissaris-generaal brengt immers terecht naar voor dat de vrees voor deze persoon de kern vormt van haar vluchtrelaas. Er kan dus ook verwacht worden dat verzoekster hier duidelijke, juiste en gedetailleerde verklaringen over aflegt. Dit is des te meer het geval daar verzoekster stelt dat deze persoon een zeer bekende politicus is. Er kan dus van verzoekster worden verwacht dat ze over deze persoon gedetailleerde en correcte verklaringen kan afleggen. Verzoekster brengt ook in haar verzoekschrift geen concrete verklaringen of elementen bij over deze persoon. Ze beperkt zich tot te stellen dat ze waarschijnlijk werkzaam was voor het MPLA. Indien deze persoon echt dermate bekend was, zou verzoekster in staat moeten zijn om concrete elementen te weten te komen. Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke en slaagt er met haar betoog niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen. In dit opzicht kan ook worden verwezen naar de motivering van de commissaris-generaal waar deze stelt dat ze geen documenten neerlegt ter staving van haar tewerkstelling voor mevrouw A.. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze geen bewijs kan verzamelen omdat ze haastig Angola diende te verlaten en dat zij toen zij nog in Angola verbleef geen gelegenheid had om bewijs te verzamelen. Dit neemt echter niet weg dat ze bij de commissaris-generaal had verklaard dat de bewijzen van haar tewerkstelling voor deze persoon effectief bestaan en dat ze zou proberen via haar broer en advocaat deze te bekomen. De commissaris-generaal stelt vast dat dergelijke bewijzen niet aan het administratief dossier werden toegevoegd. Verzoekster brengt in het verzoekschrift ook geen documenten bij die deze tewerkstelling kunnen staven, noch geeft ze een afdoende verklaring waarom ze er niet in slaagt om deze documenten te bekomen.

4.2.7. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoekster slechts weinig informatie kan geven over de personen die haar hebben lastig gevallen. Zo kan ze enkel zeggen dat één van deze personen Tia. of Tib. heette en dat het delinquenten waren (NPO, p.14). Daar de vervolging van deze personen de kern van haar vluchtrelaas uitmaken en deze haar ongeveer vijf maanden hebben gevolgd, kan er van uit worden gegaan dat verzoekster hier duidelijke en meer concrete verklaringen over kan afleggen. Verzoekster blijft hiertoe echter in gebreke. Ze tracht deze gebrekkige informatie te verklaren door het feit dat ze het slachtoffer is geworden van ernstige mishandelingen door deze personen. Het is echter niet duidelijk waarom ze omwille van deze mishandelingen geen concrete verklaringen zou kunnen afleggen. Gelet op de langdurige confrontatie van deze personen kan er wel degelijk verwacht worden dat verzoekster hier meer informatie over naar voor zou kunnen brengen, *quod non in casu*.

4.2.8. Met betrekking tot de periode nadat ze werd bedreigd, tracht verzoekster de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen door haar eerder vastgestelde verklaringen te herhalen. Door louter haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen slaagt verzoekster er niet in om deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is wanneer die stelt:

“ Uw reactie op de beweerdelijke feiten is niet geloofwaardig.

- Tijdens de periode waarin u beweerdelijk bedreigd werd, bleef u in uw eigen woning wonen ondanks dat u aangaf dat de personen die u beweerdelijk bedreigden u wisten wonen en bij u thuis op zoek kwamen naar de papieren (CGVS p. 15, 18). Toen u was gestopt met werken, bleef u meestal/vaak thuis, aldus in datzelfde huis, dit terwijl u beweerdelijk gedurende een hele periode werd bedreigd en u thuis werd bewaakt (CGVS p. 15, 16 en 18). U verliet echter ook nog uw woning om naar andere plaatsen te gaan, zoals naar de wijk (...). U geeft aan dat u achtervolgd en gecontroleerd werd toen u af en toe naar buiten ging en ze “uw routine” doorhadden, ze wisten wat u deed, ze uw verplaatsingen kenden tot ze u uiteindelijk in de brede en kalme regio van (...) hadden opgepakt (CGVS p. 15, 16 en 18). Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u in dit kader niet meer voorzorgsmaatregelen had genomen. U gaf aan dat (...) een wijk, regio is maar gaf geen verdere verklaring wat u daar deed of waarom u naar deze regio ging (CGVS p 15-16). U zei enkel dat het gewoon een plek was waar u naartoe was gegaan, ze u daar hebben opgepakt omdat dit een kalme plek zou zijn (CGVS p. 15-16).*

- U besloot, na uw beweerdelijke aanhouding, dat u het land moest verlaten maar verbleef eerst nog gedurende 2 maanden in uw regio – “naast waar u woonde maar in een ander huis in een straat vanachter waar een bank was”, met uw broer, om reisdocumenten - uw Angolese identiteitskaart, uw Angolees paspoort en een visum naar Portugal -, aan te vragen, om vervolgens op legale wijze uw land te verlaten (CGVS p. 12, 18). U zei bovendien dat u in juni 2023 beweerdelijk werd aangehouden (CGVS p. 14), u was één week aangehouden en u was daarna twee maanden bij uw broer (CGVS p. 9), doch u verliet pas op 02 mei 2024 – aldus maar liefst elf maanden na uw voorgehouden aanhouding - uw land om naar Europa te reizen (bijlage 26 d.d. 22 september 2025 + verklaring Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 30 oktober 2025 p. 12 + Angolees paspoort op uw naam met Schengenvisum voor Portugal d.d. 11 april 2024 en geldig van 15 april 2024 tot 29 mei 2024). U geeft aldus geen zicht op de periode na uw beweerdelijke arrestatie.”*

4.2.9. Met betrekking tot de verklaring van verzoekster het slachtoffer is geworden van fysiek en seksueel geweld, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hij geen uitspraak doet of deze gebeurtenissen al dan niet hebben plaatsgevonden. Hij stelt echter wel dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in het kader van haar naar voor gebrachte vluchtrelaas. Verzoekster kan met haar betoog in het verzoekschrift omtrent de sporen over haar hele lichaam van deze vervolging, geen afbreuk doen aan de vaststellingen met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. De motivering van de commissaris-generaal wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent en juist is wanneer deze stelt: *“Wat betreft het door u aangehaalde seksueel geweld, dient opgemerkt te worden dat het CGVS om evidente redenen eventueel begrip kan opbrengen voor het feit dat het niet evident is zulke gebeurtenis(sen) aan te tonen. Waar het CGVS wel uitspraak over doet, is de vraag of deze gebeurtenissen zich voorgedaan hebben in de omstandigheden en context die u schetst. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het gevaar dat u liep omwille van het vervreemden van papieren bij uw werkgever mevrouw A., kan het CGVS in ieder geval geen geloof hechten aan de door u geschetste context waarin deze feiten zich zouden hebben voorgedaan. U plaatste immers dit beweerdelijke seksueel geweld volledig binnen de context van uw aanhouding door militanten/delinquenten die werkten in opdracht van mevrouw A. en stelde door deze jongens lichamelijk/seksueel te zijn misbruikt (CGVS p. 10).”*

4.2.10. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de neergelegde kopie van de geboorteakte, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat dit enkel persoonsgegevens bevat die niet onmiddellijk ter discussie staan. Waar verzoekster nog ingaat op algemene landeninformatie omtrent de geweldplegingen ten aanzien van vrouwen en de erbarmelijke detentieomstandigheden in Angola is dit, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet dienstig.

4.2.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging bij

terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

4.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

4.3.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES